

El dilema d'analitzar i les edats

Quimet Clascà i Martori

En moltes, moltes ocasions en el transcurs de la nostra vida, no ens dediquem a analitzar els fets i les persones que ens envolten, i tenim opinions completament oposades a la realitat i completament diferents al que realment són.

A Charles W. Eliot, educador i escriptor, probablement se'l coneixia més pel fet de ser Rector de la Universitat de Harvard durant 40 anys, que pel fet de ser escriptor.

Un exercici tan perllongat en aquest càrrec, en una institució de tan prestigi com la de Harvard, és testimoni no tan sols de la capacitat del Dr. Eliot com a administrador, sinó del seu coneixement de la joventut, i del seu èxit en el tracte amb la gent jove. Ell sabia com tractar-los, els tenia ben analitzats.

Heus aquí un dels seus consells:

Si es presentés l'avinentsa de dirigir unes paraules a tots els joves d'Amèrica serien aquestes: tracta de cultivar l'hàbit de pensar en els altres; això et compensarà. L'egoisme sempre aporta la seva pròpia venjança, de la qual no es pot escapar. Sigues generós; aquest és el primer i l'últim manament per a aquells que desitgen ser útils i sentir-se feliços sent-ho.

Aquest és un excel·lent consell, tant per aquells de nosaltres que ja som grans com pels joves, i molt pràctic.

Afegiré com a observació personal: tenim tendències a oblidar els actes generosos que realitzem, tal vegada perquè generosament no hi veiem raó per recordar-los. En canvi, les coses egoïstes, les mesquines que fem, sempre tornen i ens persegueixen una vegada, una altra i una altra. I les coses generoses que haguéssim pogut fer i no vàrem fer, ens omplen d'un penediment que ens dura sempre. No ho vàrem analitzar, ja és massa tard.

No podem menys pensar com aquesta idea del Dr. Eliot caurà damunt d'orelles, més receptives d'allò que ens han induït a creure. Per la felicitat dels nostres joves hom desitja que així sia.

Per altra banda, analitzar pot portar-nos certs desencisos, ja que en moltes ocasions tenim de parents, amics, coneguts i altres persones opinions molt agradables d'ells, els hem inclòs idealitzats, els hi hem format una aurèola al seu entorn, perquè no els hem analitzat bé. Però bé, un dia ens pica la curiositat, ja que ens ha semblat veure l'esquirollet. Per cert, sabeu la història de l'esquirollet? Us la contaré en un moment.

Era un arbre de presència magnífica i perfecte en totes les seves parts: alt, ample i recte i era el gran centinella etern de la casa d'un pagès. Un matí, mentre feinejava al jardí, va veure un esquirollet que s'enfilava pel

tronc de l'arbre i es ficava en un foradet del mateix arbre, i va pensar que aquest podia estar buit.

El va voler "analitzar" amb molt de compte i amb gran sorpresa va descobrir que l'august arbre, al qual apreciava tant per la seva bellesa i grandesa i al qui considerava l'orgull i la protecció de la seva petita casa, estava buit per dins des del naixement de les branques majors fins on comencen les arrels. Sols li quedava un retall de fusta sana just per suportar el seu pes. Què tenia per fer aleshores? Si el tallava cauria part d'ell sobre la casa malmetent-la per la llargada i amplada del seu brancatge. Si el deixava com estava la família estava exposada a un perill constant. Podria esmicolar-se durant una tempesta o bé d'una ventada fer-lo caure damunt d'ells.

Què havia de fer? Al girar-se es digué amb una gran tristesa "tan de bo que no hagués vist mai l'esquirollet".

Que cada lector s'en faci la seva opinió, jo ja m'he fet la meua.

Contra les bretolades

Joaquim Caimel i Sáez (professor responsable), Sílvia Bergés i Domènech, Lluís Borrell i Brachs, Ricard Carol i Germillach, Montserrat Facundo i Romero, Ivette Fernández i Román, Santiago Gil i Corbacho, Francisco M. Guijo i Carmona, Aitor Ibarra i Quintana, Adrian Lozano i Mora, Marta Paz i Garcia, Mireia Puig i Cortès, Laia Sancho i Riera, Laia Sarreta i Vallhonestà, Alba Segarra i Francàs, Carlos Vélez i Marcos, Irene Guiu i José.

Som un grup de nois i noies de 5è de Primària de l'Escola Pilar Mestres de la Roca del Vallès. Volem fer públic el poc civisme d'un grup de joves del nostre municipi. Aquest grup ha realitzat diversos actes en contra de les instal·lacions públiques (trencament de vidres i rètols de les escoles, assalts i petits robatoris, pintades poca-soltes, etc.) i també contra les persones

(insults, amenaces ...). En un poble que disposa de pocs equipaments, alguns d'ells precaris, aquesta situació ens perjudica a tots. Els diners que es destinen a arranjar els desperfectes provenen dels impostos dels ciutadans, de les nostres famílies. Creiem que aquesta és una situació injusta i s'haurien de prendre mesures, com ara incrementar la vigilància nocturna,

especialment els caps de setmana, sancionar econòmicament o en forma de treball obligatori de reparació els brètols enxampats "in fraganti" i potenciar les activitats culturals i associatives per a joves.